

ansigtelser for visse Baneanlæg i Sylland og Fyn, nemlig, at den paagjældende Bane vilde tilføre Statsbanen betydelig Trafik, ikke være tilstede for den her omhandlede Banes Vedkommende. Det forekommer mig imidlertid ikke, at denne Indvending i og for sig kunde være afgjørende. Det er jo, som bekendt, kun et Lidspørgsmaal, naar de sjællandske Jernbaner ville gaa over til at blive Statsbaner. Det vil erindres, at den høitærede Finansminister under Finanslovens Behandling her i dette Thing meddelte, at Regjeringen stadig havde sin Opmærksomhed rettet paa de sjællandske Jernbaners Overgang til Staten, og meddelte dette paa en saadan Maade, at man kan have Grund til at vente, at Regjeringen vil søge at fremstynde dette Lidspunkt. Naar nu engang de sjællandske Baner gaa over til at blive Statsbaner, saa vil en Bane mellem Næstved og Slagelse jo være en Forbindelsesbane mellem Statsbaner. Statskassen vilde naturligvis samtidig med, at den erhvervede de øvrige sjællandske Jernbaner, ogsaa erhverve denne Bane, og hvad der var blevet tilskudt til Anlægget af denne private Bane, vilde saa komme Statskassen til gode. Jeg kan heller ikke rigtig skjønne, at det i og for sig kan være afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet, om Statskassen skal yde Tilskud til en Jernbane, hvorvidt dette Jernbaneanlæg skaffer Statskassen umiddelbar Fordel gennem Indtægt for Statsbaner. Grunden til, at Statskassen yder Tilskud, er jo den, at man vil befordre Trafikken mellem de enkelte Landsdele for at opbølge Landet, og for at dets naturlige Hjælpemidler kunne faae deres fulde Udnyttelse. Men det kan ikke negtes, at, naar vi have dette for Øie, vilde et Baneanlæg mellem Næstved og Slagelse ned igennem Oplandet i det sydvestlige Hjørne af Sjælland have en meget stor Betydning og være i det Heles Interesse. Naar jeg nu under Forhandlingen af dette Lovforslag skulde kunne være saa heldig, at den høitærede Indenrigsminister skulde ville udtale, at han vil tage under Overveielse adaare at indbringe et Lovforslag, som gik ud paa at give et privat Jernbaneselskab, der anlagde en Jernbane mellem Næstved og Slagelse, lignende Begunstigelser som dem, der i sin Tid ere blevene tilstaaede fynske og jydske Jernbaneselskaber, eller overhovedet skulde kunne udtale, at han vil lade sig det være magtspaaliggende paa en eller anden Maade at virke hen til, at dette Jernbaneanlæg bliver fuldblyndet, at han

vil komme de private Mænd, som ville stille sig i Spidsen for et saadant Jernbaneanlæg, til Hjælp, og jeg altsaa derigjennem kunde komme til Klarhed om, at der ved det foreliggende Lovforslag ikke blot er Tale om et Lovforslag, der er blevet til mere tilfældig som et Kompromis mellem forskellige mere eller mindre berettigede Interesser, men virkelig som en Konsekvens af et almindeligt Princip, der gaar ud paa, at man overalt, hvor der er velbegrundet Trang dertil, vil søge at virke hen til et Jernbaneanlæg, ja saa vilde det blive mig meget lettere at give dette Lovforslag min Stemme. Jeg kan ikke antage Andet, end at Regjeringen maa ville støtte Anlægget af en privat Jernbane mellem Næstved og Slagelse. Jeg kan meget vel forstaa, at dengang det ommeldte Udvvalg i 1874, altsaa Mæret efter at Loven af 1873 var emaneret, henvendte sig til Indenrigsministeriet, var dette ikke berevilligt til at yde den Hjælp, der blev forlangt, men henviste Udvalget til, om det ikke kunde søge paa anden Maade at faae denne Jernbane realiseret. I 1874 og 1875 udkom der Love, hvorved Regjeringen bemyndigedes til at indbringe en i visse Maader begrænset Rentegaranti, og det var da naturligt at henvise Udvalget til ved Hjælp af disse Begunstigelser at faae denne Jernbane anlagt; men det fremgaar af en Beretning fra Udvalget, som blev omdelt i 1874, formodentlig ogsaa her i Thinget, at Udvalget forjæves havde søgt at realisere sin Plan paa Grundvold af disse Begunstigelser. Lod det sig nu ikke gjøre i 1874—75 at anlægge en Jernbane fra Næstved til Slagelse og — som Projektet dengang var — med Sidebaner fra Fuglebjerg til Skjelskør og fra Fuglebjerg til Sorø, er det naturligvis endnu mere umuligt nu, og jeg tør derfor nære det Haab, at Ministeriet nu, da det har set, at de Private ikke ere istand til ved de Begunstigelser, som kunne ydes efter den nu bestaaende Lovgivning, at faae denne vigtige Bane anlagt, vil være villigt til paa anden Maade at komme et saadant Anlæg til Hjælp, eventuelt ved at søge udvirket de samme Begunstigelser, som ere blevene tilstaaede fynske og jydske private Jernbaner. Der kan ikke være Tvivl om, at, hvis et privat Selskab faar disse Begunstigelser, vil Jernbanen ogsaa blive anlagt.

Jeg skal tillade mig endnu at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Slutningen af § 5 i det foreliggende Lovforslag, nemlig Bestemmelsen om, at de i Paragrafen omhandlede Udgifter